

Vanmorgen, toen ik bij de Bonsai-Mammoetboom zat, «zag» ik heel even het beeld van een grote watermassa met hier en daar een lichtje dat naar de oppervlakte kwam.

Zonet, even later, zag ik een uitgebreider beeld. Ik ga proberen het te omschrijven.

Het was véél breder dan een rivier en véél dieper dan een meer. Het leek eerder op een diepe zee of oceaan. Hoe dieper, hoe donkerder het werd. Hoe hoger, hoe lichter het werd. Zowat overal waar ik keek, zag ik lichtjes. Héél veel lichtjes! Enorm veel lichtjes!

Ik zag lichtjes op de zeebodem liggen, sommigen als versteend, anderen de bodem aftastend. Ik zag lichtjes in en rond scheepswrakken, lichtjes tussen prachtige koraalriffen en andere lichtjes die vastzaten in het zeewier. Ik zag lichtjes die in groep zwommen en ik zag lichtjes die alleen of vergezeld door één of enkele andere lichtjes zich door het diepe water begaven. Ik zag lichtjes die rustig zwommen en andere die zich eerder angstig voortbewogen. Ik zag lichtjes die de weg naar het licht hadden gevonden en andere die de tegenovergestelde kant opzwommen. Ik zag onzekere en zelfzekere lichtjes. Ik zag lichtjes die nog een lange weg moesten afleggen vooraleer het wateroppervlak te bereiken en andere die er al bijna waren. Ik zag lichtjes die als een vis hun neus boven water staken. Ik zag lichtjes die al drijvend op het water even bleven rusten. Ik zag lichtjes die als watervogels al hun krachten verzamelden om op te stijgen, om het water te verlaten en zich te laten dragen door de lucht. Ik zag lichtjes die als libellen boven het wateroppervlak zweefden. Ik zag ik-weet-niet-hoeveel lichtjes vliegen in de lucht : alleen, per twee, in kleine of in grote groep. Tot ver daarboven zag ik lichtjes als blinkende sterren aan de hemel.

Ik voelde me een klein deeltje van dat grote geheel.
Ik voelde me nederig en gelukkig.

h w

Vrijdag, 20 juli 2007.

<http://sequoiaenco.wordpress.com>